

Arrest

nr. 352 112 van 31 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van asiel en migratie van 10 april 2026 tot intrekking van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud), thans boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 27 mei 2026 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud), thans artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt het verblijf ingetrokken van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of

valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Betrokkene bekam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 20.02.2024 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 02.10.2024 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als wettelijk samenwonende partner van de Belg M. J., B. E. (), met wie zij zich vestigde.*

Thans blijkt echter dat betrokkene teneinde voornoemd verblijfsrecht te bekomen valse informatie heeft verschaft om in België een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten en vervolgens op basis van deze wettelijke samenwoning een verblijfsrecht te claimen:

*Op 08.08.2025 ontving DVZ informatie van de Onderzoekscel Migratie van de stad Gent waaruit bleek dat de referentiepersoon aldaar was komen melden dat betrokkene hem al een tijd zou bedriegen en dat ze nog getrouwd bleek te zijn in Frankrijk. Mijnheer gaf aan te vermoeden het slachtoffer te zijn geworden van een schijnsamenwoning. Hij overhandigde aan Gent een uittreksel van huwelijk van betrokkene met een andere man, de heer B. J. (*Z. *.1990). Betrokkene zou met die man te H. (Frankrijk) gehuwd zijn op 19.12.2020. Het voorgelegde uittreksel werd uitgereikt op 04.08.2025 en bevatte geen randmelding inzake een echtscheiding.*

Bij het aanvragen van de registratie van de wettelijke samenwoning had betrokkene echter een Colombiaans uittreksel van haar burgerlijke staat overgemaakt, afgeleverd op 30.03.2023, waarop vermeld stond dat zij “vrijgezel” was. Wellicht heeft zij dus ook de Colombiaanse autoriteiten om de tuin geleid en aldaar nooit aangegeven in Frankrijk gehuwd te zijn.

Via de verbindingssambtenaar van DVZ voor Frankrijk vernamen wij op 27.08.2025 dat betrokkene nog steeds gehuwd was.

*Aldus moet geconcludeerd worden dat betrokkene bij het neerleggen ter registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning informatie heeft achtergehouden en een document heeft voorgelegd waarop haar burgerlijke staat niet overeenkwam met de realiteit. De verklaring van wettelijke samenwoning heeft zij vervolgens gebruikt om een verblijfsrecht te claimen als familielid van een Belgische samenwoning. Niet alleen heeft betrokkene dus bewust informatie achtergehouden, de verklaring van wettelijke samenwoning is strijdig met de openbare orde nu artikel 1475 Oud BW expliciet stelt dat om een verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen afleggen, de beide partijen niet verbonden mogen zijn door een huwelijk of door een andere wettelijke samenwoning. Betrokkene heeft wetens en willens haar werkelijke burgerlijke staat verzwegen teneinde een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Hiermee is aan de twee bestanddelen voor de toepassing van het rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* – waarvan artikel 74/20 de weerslag vormt – voldaan nl. een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “Le principe général de droit *fraus omnia corrumpit*: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115).*

Betrokkene heeft dus wel degelijk op frauduleuze wijze het verblijfsrecht bekomen. Overeenkomstig artikel 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980 kan daarom haar verblijfsrecht worden ingetrokken.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 19.12.2025 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Het ingestelde onderzoek naar betrokkene's humanitaire elementen baseerde zich op 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet daar aanvankelijk werd vastgesteld dat de verklaring van wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet door de heer M. J. Echter, gelet op het gegeven dat betrokkene valse informatie heeft verschaft dewelke geleid heeft tot het verkrijgen van het verblijfsrecht, en gelet op het gegeven dat de finaliteit van het aangehaalde wetsartikel overeenstemt met de bewoordingen van art. 74/20, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven haar persoonlijke situatie toe te lichten. Het onderzoek werd aan haar betekend op 04.02.2026 . Betrokkene heeft naar aanleiding van ons schrijven de volgende stukken voorgelegd:

- *Notariële verkoopakte dd. 12.06.2025 voor een woning gelegen te **
- *Aanvraag inschrijving eenmanszaak Xerius dd. 21.10.2024*
- *Aanvraag identificatie voor BTW doeleinden + factuur Xerius*
- *Attest sociale bijdragen 2025*
- *Samenvatting ondernemingsgegevens*
- *Volledig uittreksel KBO*
- *Bewijs aansluiting Liberale Mutualiteit*
- *Inburgeringsattest*

- Vrijstelling behalen B1 mondeling Nederlands
- Verklaring I. L.
- Verklaring N. L.
- Verklaring J. S.
- Factuur R. (fitness)
- Attest geen steunverlening OCMW

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart." Er werden na 06.03.2026 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Voor wat de gezinssituatie van betrokkene betreft, dient te worden opgemerkt dat de verklaring van wettelijke samenwoning met de referentiepersoon op 13.02.2026 eenzijdig werd stopgezet. Bovendien gaf mijnheer M. J. in augustus 2025 reeds aan te vermoeden dat hij het slachtoffer was geworden van een schijnrelatie. Het is dan ook niet onredelijk aan te nemen dat er geen sprake meer is van enige affectieve relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon. Betrokkene zou volgens de informatie waarover wij beschikken nog steeds gehuwd zijn in Frankrijk. Zelf rept zij in ieder geval met geen woord over een relatie met een ander persoon dan de referentiepersoon. Ze heeft geen minderjarige kinderen met verblijf in het Rijk. Uit het administratief dossier kan niet worden vastgesteld wanneer betrokkene precies in België is aangekomen. Op 16.06.2023 meldde zij zich in Gent aan om er een verklaring van wettelijke samenwoning met de Belgische referentiepersoon te laten registreren. Daarbij heeft zij een Colombiaans paspoort voorgelegd dat op 27.03.2023 te Brussel werd afgeleverd. Op basis van het dossier moet dus vastgesteld worden dat betrokkene ongeveer drie jaar in België verblijft, wat, zeker gezien haar leeftijd (25 jaar), nog een relatief korte periode is. Voor haar komst naar België huwde betrokkene in Frankrijk. Of zij er ook verblijfsrecht genoot dan wel illegaal verbleef, is ons niet bekend. Evenmin is ons bekend sedert wanneer betrokkene in Europa verblijft. Betrokkene heeft geen enkel element doen gelden met betrekking tot de mate waarin zij nog banden zou hebben met haar geboorteland of haar land van herkomst (Frankrijk). Er kan daardoor ook redelijkerwijs aangenomen worden dat de mate waarin zij nog familiale, sociale of culturele banden heeft met Colombia of Frankrijk niet van die aard is dat deze zich zou verzetten tegen het nemen van de huidige beslissing. Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat zij een zelfstandige activiteit als schoonheidsspecialiste voert. Verder liggen ook stukken voor waarmee ze tracht aan te tonen op sociaal en cultureel vlak in België geïntegreerd te zijn (verklaringen van derden, inburgeringsattest, vrijstelling taallessen, bewijs inschrijving fitnessclub, inschrijving ziekenfonds, aankoop onroerend goed). Vooreerst dient genoteerd te worden dat betrokkene de mogelijkheid kreeg om in België zonder beroepskaart een zelfstandige zaak op te starten via het verblijfsrecht dat zij op onrechtmatige wijze bekam. Betrokkene wist, of hoorde minstens te weten, dat het voeren van een zelfstandige activiteit op basis van een onrechtmatig verkregen verblijfsrecht in het gedrang kon komen als de waarheid aan het licht zou komen. Daarnaast wordt opgemerkt dat noch de mate van economische participatie, noch de mate van sociale of culturele integratie in België elementen vormen die moeten worden beoordeeld overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980. De in die context voorgelegde stukken kunnen dan ook niet tot een andere oordeel leiden. Voor zover betrokkene nog wat anders met de voormelde documenten zou willen aantonen, bevatten de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen het intrekken van haar verblijfsrecht.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Haar F kaart dient te worden gesupprimeerd.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1e lid, 13° van de wet van 15.12.1980: betrokkene maakt het voorwerp uit van een beslissing die tot gevolg heeft dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf.

Bij het nemen van huidig bevel werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980:

Van enig gezondheidsprobleem in hoofde van betrokkene welk een terugkeer naar Frankrijk of Colombia kan verhinderen of van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk is geen sprake. Wat betrokkenes gezinssituatie betreft moet herhaald worden dat de verklaring van wettelijke samenwoning met de persoon op basis van wie zij verblijfsrecht heeft gekregen eenzijdig werd stopgezet. Bovendien gaf de heer M. J. aan dat hij vermoedde het slachtoffer te zijn geworden van een schijnrelatie. Betrokkene heeft geen gewag gemaakt van een nieuwe relatie of van andere gezinsleden met wie zij er een beschermenswaardig gezinsleven op zou nahouden. Wat de voorgelegde verklaringen van vrienden en kennissen betreft, deze dienen beschouwd

te worden als verklaringen op eer, waarvan het gesolliciteerde karakter niet kan worden uitgesloten. Nergens uit het dossier kan op basis van andere, door een objectieve derde opgemaakte stukken blijken dat de relaties met die personen verder reiken dan gewone vriendschapsrelaties tussen volwassen personen en dat er sprake zou zijn van een bijkomende afhankelijkheidsrelatie met die personen dewelke zich zou verzetten tegen het nemen van huidig bevel.

Overwegende dat betrokkene verblijfsrecht als familielid van een Belg wordt ingetrokken en dat zij zich niet kan beroepen op enig ander verblijfsrecht, is een bevel om het grondgebied te verlaten het enige alternatief.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending “van artikel 74/20, §2 van de Wet van 15 december 1980 en schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, nl. schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Schending van de rechten van de verdediging, nl. schending van het hoorrecht.”

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing haar verblijf ten onrechte intrekt op grond van artikel 74/20, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) nu er in casu van fraude geen sprake is. Om van fraude of misleiding sprake te zijn moet immers aangetoond worden dat er in hoofde van verzoekster sprake was van opzet en/of bedrieglijk inzicht en kwader trouw, wat geenszins het geval is. Zij licht dit toe als volgt:

Verzoekster ontkent met klem dat zij bewust valse informatie of documenten zou hebben verschaft om in België een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten om op grond hiervan een verblijfsrecht te bekomen. Zij was zich immers niet bewust van de draagwijdte en het statuut van een wettelijke samenwoning, aangezien dit in Colombia onbestaande is. Zij ging er dan ook vanuit dat een verklaring van wettelijke samenwoning ondertekend moest worden om gewoon met een partner te kunnen samenwonen. Zij had er geen kennis van dat dit in België als een soort alternatief voor het huwelijk wordt beschouwd en er bijgevolg geen sprake mag zijn van een reeds bestaand huwelijk. Haar Belgische partner had haar daarover ook niet geïnformeerd, niettegenstaande hij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat verzoekster reeds eerder gehuwd was in Frankrijk en aan deze relatie wel een einde was gekomen, doch verzoekster nog niet officieel gescheiden was. Toen zij en haar partner zich aanmeldden bij de ambtenaar van de burgerlijke stand, werd door de deze laatste meegedeeld dat verzoekster o.a. een celibaatsattest vanuit Colombia diende voor te leggen (waarbij waarschijnlijk verondersteld werd dat verzoekster rechtstreeks vanuit Colombia kwam). Zij heeft alle gevraagde documenten voorgelegd, zonder zich hierbij verdere vragen te stellen en de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft haar ook niet de vraag gesteld of zij reeds gehuwd was en/of wettelijk samenwonend met iemand anders. Ook haar partner merkte niks op, zodat verzoekster in de veronderstelling verkeerde dat zij correct handelde. De partner van verzoekster wist wel degelijk dat verzoekster nog steeds gehuwd was in Frankrijk, doch vond het klaarblijkelijk een makkelijke oplossing om dit te verzwijgen, zodat hij wettelijk kon samenwonen met verzoekster. Zij heeft dan ook geenszins bewust valse informatie gegeven en/of bewust informatie achtergehouden. Verzoekster en haar Belgische partner legden de gevraagde documenten voor en konden nadien overgaan tot ondertekening van de verklaring van wettelijke samenwoning. Alles verliep dan ook zeer vlot en snel, zodat verzoekster zich dan ook nooit vragen stelde en dacht dat zij de correcte weg gevolgd had. Verzoekster was bovendien niet op de hoogte van het feit dat zij haar Frans huwelijk diende aan te melden in Colombia, vandaar dat zij aldaar nog als ‘ongehuwd’ gekend was. Het is pas toen verzoekster een einde stelde aan de relatie met haar Belgische partner, dat deze laatste – uiteraard om verzoekster te treffen – ging melden dat verzoekster nog gehuwd was in Frankrijk en hij het slachtoffer was van een schijnrelatie. De bewering dat verzoekster haar partner zou bedrogen hebben met haar Franse man, is echter pertinent onwaar. Zij heeft al jaren geen contact heeft met haar Franse echtgenoot en kent zelfs zijn huidige adres niet. Inmiddels heeft zij haar huidige raadsman verzocht om te trachten het adres van de Heer B. op te sporen en het nodige te doen om een echtscheidingsprocedure in Frankrijk op te starten.

Gezien de verwerende partij geen opzet en bedrieglijk inzicht heeft aangetoond en geenszins heeft bewezen dat verzoekster willens nillens en ter kwader trouw handelde, is een intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster op grond van artikel 74/20, §2 Vw. dan ook niet mogelijk.

Verzoekster betoogt verder dat haar niet de mogelijkheid werd geboden om zich te verweren op de beschuldigingen van de verwerende partij en dat het hoorrecht werd geschonden. Op 4 februari 2026 werd haar een schrijven betekend met de algemene melding dat er een onderzoek plaatsvond naar een mogelijke intrekking van haar verblijfsrecht en dat zij de mogelijkheid had om diverse documenten, o.m. betreffende haar integratie, hieromtrent over te maken. Er werd echter met geen woord gerept over de zogenaamde fraude die verzoekster zou gepleegd hebben en/of de valse informatie/documenten die zij zogenaamd zou verschaft hebben. Verzoekster ging er dan ook van uit dat een intrekking van haar verblijfsrecht werd overwogen omdat zij niet meer samenwoonde met haar Belgische partner en zij legde dan ook diverse documenten voor die haar integratie aantoonde. Indien verzoekster zou bevestigd zijn omtrent de vermeende fraude, zou zij uiteraard andere informatie hebben bezorgd en omstandig uit de doeken hebben gedaan hoe de vork precies in de steel zat en aangetoond hebben dat er van fraude geen sprake was.

Tot slot stelt verzoekster het volgende:

“Dat in ondergeschikte orde, overeenkomstig artikel 74/20, §2 Vw. de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van een vreemdeling, rekening dient gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf in het rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of sociale of culturele banden met het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing evenwel geen enkel door verzoekster aangeleverd bewijs in overweging heeft genomen, terwijl verzoekster nochtans heeft aangetoond dat er sprake is van een doorgedreven integratie.

Immers, verzoekster verblijft reeds lange tijd in België, heeft samen met haar ex-partner een woning aangekocht, is aan het werk als zelfstandige zodat zij geenszins beroep doet op enige sociale bijstand, is volledig geïntegreerd in de samenleving zoals uit de voorgelegde verklaringen ook blijkt, heeft Nederlandse lessen en een inburgeringscursus gevolgd, kortom verzoekster heeft al haar socioeconomische belangen in België en is perfect geïntegreerd in de samenleving.

*Dat de bestreden beslissing evenwel opmerkt dat er in casu toepassing dient gemaakt te worden van het rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit*, waarvan artikel 74/20 de weerslag zou vormen, zodat de mate van sociale of culturele integratie van verzoekster niet zou moeten worden beoordeeld.*

Dat er in casu van fraude evenwel geen sprake is en het dan ook onredelijk is om – zonder dat aan verzoekster de mogelijkheid werd gegeven nadere uitleg te verschaffen – zomaar zonder meer te stellen dat met de doorgedreven integratie van verzoekster geen rekening moet worden gehouden. De motivering van verweerder is terzake dan ook onredelijk, temeer daar verzoekster nooit gehoord werden betreffende de feiten die haar door verweerder ten laste worden gelegd.”

2.1.2. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verzoekster betwist niet dat, om een verklaring van wettelijke samenwoning te kunnen afleggen, de beide partijen niet verbonden mogen zijn door een huwelijk of door een andere wettelijke samenwoning. Zij betwist evenmin dat zij, op het moment dat zij de verklaring aflegde met haar toenmalige Belgische partner, nog gehuwd was. Zoals de verwerende partij terecht in haar nota doet gelden, wordt verzoekster geacht te weten dat zij op de hoogte is van de reglementering inzake de verklaring van wettelijke samenwoning die zij heeft afgelegd en dat zij zich informeert over de voorwaarden die daaraan verbonden zijn, op grond van het beginsel *“nemo censetur ignorare legem”*. Zij kan zich dus niet verschuilen achter haar bewering dat zij zich destijds niet bewust zou zijn geweest van het feit dat een buitenlands huwelijk problematisch kon zijn in het licht van het afleggen van een verklaring wettelijke samenwoning in België en dat haar partner, die wel degelijk op de hoogte was van het huwelijk, haar daarover niet had geïnformeerd. Het voorgaande klemmt des te meer nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster bij het aanvragen van de registratie van de wettelijke samenwoning een Colombiaans uittreksel van haar burgerlijke staat overgemaakt, afgeleverd op 30

maart 2023, waarop vermeld stond dat zij “vrijgezel” was, hetgeen onmiskenbaar impliceert dat zij op de hoogte was van deze voorwaarde. Daaraan doet verzoeksters bewering dat haar enkel gevraagd werd om een Colombiaans celibaatsattest voor te leggen geen afbreuk. Ten eerste niet omdat het slechts een bewering is, en ten tweede niet omdat, zelfs al zou dat wél het geval zijn geweest – hetgeen niet onlogisch zou zijn gezien verzoeksters nationaliteit – dan nog kan zij niet ernstig betwisten dat uit de aard van het gevraagde document duidelijk blijkt dat zij het bewijs diende te leveren van ongehuwde staat opdat de verklaring wettelijke samenwoning in België zou kunnen worden geregistreerd. Dat verzoekster zich in de gegeven omstandigheden beperkte tot de voorlegging van een Colombiaans bewijs van ongehuwde staat, zonder melding te maken van haar Franse huwelijk, getuigt wel degelijk van een ondubbelzinnige intentie om valse of misleidende informatie voor te leggen die heeft bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Verzoeksters betoogt over het feit dat het huwelijk nog niet werd beëindigd, maar de relatie wel en dat zij zelfs niet weet waar haar echtgenoot zich bevindt maar zij haar raadsman de opdracht heeft gegeven om hem op te sporen zodat de echtscheidingsprocedure kan worden opgestart, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De vaststelling dat verzoekster haar buitenlandse (Franse) huwelijk wetens en willens heeft verzwegen voor de Belgische autoriteiten volstaat wel degelijk om in toepassing van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet te besluiten tot de intrekking van het verblijfsrecht. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

In een tweede onderdeel van het eerste middel voelt verzoekster zich gegriefd door het feit dat zij niet de mogelijkheid zou hebben gekregen om zich te verweren op de vaststelling van fraude en dat aldus haar hoorrecht werd geschonden. Om dezelfde reden meent zij ook dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) (RvS 233.719, 3 februari 2016).

De Raad kan alleen maar vaststellen, gelet op de beoordeling van het eerste middelonderdeel, dat verzoekster geen elementen aanvoert waaruit blijkt dat het besluitvormingsproces een andere wending had kunnen krijgen mocht zij specifiek zijn gehoord over de toepassing van artikel 74/20, §2 van de Vreemdelingenwet. Zij toont dan ook niet aan dat een schending van het hoorrecht moet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op dezelfde grond. Het tweede middelonderdeel kan niet worden aangenomen.

In een derde middelonderdeel voert verzoekster “*in ondergeschikte orde*” aan dat zij bewijzen heeft aangeleverd waaruit blijkt dat er sprake is van een doorgedreven integratie, en dat de verwerende partij geen enkel bewijs in overweging heeft genomen, terwijl artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verwerende partij rekening moet houden “*met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.*”

Verzoekster werd op 19 december 2025 uitgenodigd om de humanitaire elementen zoals onder meer bedoeld in artikel 74/20, §2, tweede lid, kenbaar te maken. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft gemotiveerd over de stukken die door verzoekster werden neergelegd in het licht van de in de voormelde bepaling vermeldde elementen. Verzoekster voert hierover geen betwisting, maar verwijst naar haar integratie in België en stelt hierover dat de bestreden beslissing opmerkt dat er in casu toepassing moest worden gemaakt van het rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* zodat de mate van sociale of culturele integratie van verzoekster niet zou moeten worden beoordeeld.

In de bestreden beslissing luidt het als volgt:

“Betrokkene legt documenten voor waaruit blijkt dat zij een zelfstandige activiteit als schoonheidsspecialiste voert. Verder liggen ook stukken voor waarmee ze tracht aan te tonen op sociaal en cultureel vlak in België geïntegreerd te zijn (verklaringen van derden, inburgeringsattest, vrijstelling taallessen, bewijs inschrijving fitnessclub, inschrijving ziekenfonds, aankoop onroerend goed). Vooreerst dient genoteerd te worden dat betrokkene de mogelijkheid kreeg om in België zonder beroepskaart een zelfstandige zaak op te starten via het verblijfsrecht dat zij op onrechtmatige wijze bekwam. Betrokkene wist, of hoorde minstens te weten, dat het voeren van een zelfstandige activiteit op basis van een onrechtmatig verkregen verblijfsrecht in het gedrang kon komen als de waarheid aan het licht zou komen. Daarnaast wordt opgemerkt dat noch de mate van economische participatie, noch de mate van sociale of culturele integratie in België elementen vormen die moeten worden beoordeeld overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980. De in die context voorgelegde stukken kunnen dan ook niet tot een andere oordeel leiden. Voor zover betrokkene nog wat anders met de voormelde documenten zou willen aantonen, bevatten de voorgelegde stukken daarover geen uiteenzetting.”

Verzoekster gaat er dus volledig aan voorbij dat de verwerende partij ook heeft vastgesteld dat *“noch de mate van economische participatie, noch de mate van sociale of culturele integratie in België elementen vormen die moeten worden beoordeeld overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980.”* en zij toont niet aan dat deze bepaling geschonden is. Het derde middelonderdeel is niet gegrond.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en het proportionaliteitsbeginsel. Zij betoogt dat, ten gevolge van de bestreden beslissing, zij niet in België kan verblijven, het land waar zij reeds lange tijd verblijft, haar socio-economische belangen heeft opgebouwd, haar woning heeft aangekocht, geïntegreerd is en inmiddels haar leven opnieuw heeft opgebouwd. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat alle feiten en omstandigheden in overweging werden genomen. Er werd geen enkele afweging gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op haar privéleven en hieromtrent werd zelfs geen enkele motivering gegeven. De bestreden beslissing houdt een verregaande ingreep in op haar recht op privé- en gezinsleven, is disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor haar teweegbrengt, zo besluit verzoekster.

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit dus niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om het verblijfsrecht in te trekken in geval van fraude. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Eén en ander geldt des te meer indien wordt vastgesteld dat een vreemdeling valse of misleidende informatie heeft aangewend, ten einde een verblijfsrecht in het Rijk te bekomen.

Ook de derde voorwaarde is vervuld, nu afdoende blijkt uit de bestreden beslissing dat de beslissing noodzakelijk werd geacht door de gemachtigde van de staatssecretaris, nadat werd overgegaan tot een belangenafweging. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, heeft de verwerende partij ter zake vastgesteld, op basis van het dossier, dat verzoekster ongeveer drie jaar in België verblijft, wat, zeker gezien haar leeftijd (25 jaar), nog een relatief korte periode is en dat, bij gebrek aan elementen die daar anders over doen denken, redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de mate waarin zij nog familiale, sociale of culturele banden heeft met Colombia of Frankrijk niet van die aard is dat deze zich zou verzetten tegen het nemen van de huidige beslissing. Verder heeft de verwerende partij rekening gehouden met de stukken waaruit blijkt dat verzoekster een zelfstandige activiteit als schoonheidsspecialiste voert en met de stukken waarmee zij tracht aan te tonen op sociaal en cultureel vlak in België te zijn geïntegreerd. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster de mogelijkheid kreeg om in België zonder beroepskaart een zelfstandige zaak op te starten via het verblijfsrecht dat zij op onrechtmatige wijze bekam en dat zij wist, of hoorde te weten, dat het voeren van een zelfstandige activiteit op basis van een onrechtmatig verkregen verblijfsrecht in het gedrang kon komen als de waarheid aan het licht zou komen. Daarnaast wordt opgemerkt dat noch de mate van economische participatie, noch de mate van sociale of culturele integratie in België elementen vormen die moeten worden beoordeeld overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De in die context voorgelegde stukken kunnen dan ook niet tot een andere oordeel leiden, aldus de verwerende partij.

Waar verzoekster dus van oordeel is dat de bestreden beslissing geen proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 van het EVRM inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Het komt derhalve aan haar toe met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de verwerende partij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster slechts de elementen die wijzen op haar privéleven in België herhaalt, maar niet in concreto ingaat op de belangenafweging zoals die blijkt uit de bestreden beslissing. Zij toont dus niet aan dat deze belangenafweging niet deugdelijk is. Dit klemmt des te meer nu het EHRM reeds meermaals geoordeeld heeft dat de mogelijkheid van een staat om bij vaststelling van fraude te reageren met verblijfsrechtelijke maatregelen, een belangrijk ontradingsmiddel betreft tegen grove of herhaalde schendingen van de immigratiewetgeving (zie onder meer *Darren Omoregie and Others v. Norway*, no. 265/07, § 67, 31 juli 2008; en *Kaya v. the Netherlands (dec.)* no 44947/98, 6 november 2001; *Alleleh and others v. Norway*, no. 569/20, § 99, 23 juni 2022). Verzoekster toont geenszins aan dat zij in België omwille van haar privéleven alhier, dat zich gedurende slechts een korte periode van drie jaren heeft ontponnen en enkel maar mogelijk werd gemaakt door de door haar gepleegde fraude, gewag kan maken van banden die de bovenhand kunnen halen op het algemene belang dat is gebaat bij een correcte toepassing van de verblijfswetgeving met België om alsnog het behoud van het verblijfsrecht verantwoorden, zeker nu zij ook niet betwist dat kan worden aangenomen dat zij nog familiale, sociale of culturele banden heeft met Colombia of Frankrijk en dus niet blijkt dat er geen sprake is van onoverkomelijke belemmeringen om haar privéleven aldaar verder uit te bouwen.

Waar verzoekster verwijst naar een gezins- of familieleven, betwist verzoekster niet dat de verklaring van wettelijke samenwoning met de persoon op basis van wie zij een verblijfsrecht had verkregen eenzijdig werd stopgezet en dat er geen gewag werd gemaakt van een nieuwe relatie of van andere gezinsleden met wie zij er een beschermenswaardig gezinsleven op na zou houden, zoals dat in de bevelscomponent van de aangevochten akte werd uiteengezet. Een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt dus niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Het derde middel is afgeleid uit de schending van *“de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de artikelen 7, 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*, en luidt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing tevens het bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen op grond van artikel 7, 1e lid, 13° Vw. omdat een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoekster.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met de het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven de gezondheidstoestand van de betrokkenen, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Ook artikel 74/11, §3 Vw. bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan ingaan tegen bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 Vw.

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd heeft op basis van het feit dat het verblijfsrecht van verzoekster werd beëindigd.

Dat, zoals hierboven aangetoond, de beëindiging van verzoeksters verblijf op grond van artikel 74/20, §2 Vw. evenwel onterecht is, zodat verweerder zich hierop niet kan beroepen om aan verzoekster een bevel om het grondgebied af te leveren op grond van artikel 7, 1e lid, 13e Vw., zodat er sprake is van een schending van artikel 7, 1e lid, 13e Vw.

Dat het bevel tevens motiveert dat er geen sprake is van een gezondheidsprobleem of minderjarige kinderen en er al evenmin sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook geen rekening heeft gehouden met het feit dat volgens het EHRM het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten geenszins een analyse heeft uitgevoerd betreffende het gezins- en familieleven van verzoekster (waaronder haar privéleven) zodat het bevel dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.”

2.3.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf.

Verzoekster betoogt dat de intrekkingbeslissing onterecht werd genomen en dat dus geen toepassing kon worden gemaakt van deze bepaling, maar uit de voorgaande bespreking blijkt dat zij daarin niet kan worden gevolgd. Een schending van artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet blijkt dus niet.

Naar luid van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat hieraan is voldaan. Verzoekster brengt geen argumenten aan tegen de beoordeling inzake deze elementen, en verder blijkt niet dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook de verplichting zou opleggen om rekening te houden met het privéleven van de betrokken dertelander. Een schending van deze bepaling of van de formele motiveringsplicht ter zake wordt dus niet aangetoond.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, kan worden verwezen naar de beoordeling van het tweede middel.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, tot slot, heeft uitsluitend betrekking op inreisverboden en is in casu niet van toepassing.

2.3.3. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.4. Het beroep moet worden verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op éénendertig augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. WIJNANTS